

SKAITINIŲ RINKINĖLIS

1 ir 2 klasės mokiniams

Perengė Regina Siira
Espas, Suomija 2021

Mieli vaikai!

Gerbiami tėveliai!

Skaitinių rinkinėlis skirtas pirmokams ir antrokams, bet dauguma tekstų tinka ir jaunesniems, ir vyresniems vaikams. Rinkinio tikslas ne mokytis skaityti, bet tobulinti skaitymo įgūdžius gimtąja kalba, pamėgti skaitymą, išmokti naujų žodžių ir smagiai praleisti laiką kartu.

Vaikai, jei mokate skaityti, skaitykite patys! Jei dar tik mokotės – paprašykite tėvelių pagalbos! Galite skaityti kartu su vyresniais broliais, sesėmis ar draugais. Galima skaityti visus tekstus iš eilės arba pasirinkti, kurie labiau patinka. Prie tekstų rasite klausimų ir užduočių, bet galite sugalvoti ir savų.

Rinkinyje yra šiuolaikinių lietuvių ir užsienio rašytojų kūrinių, tačiau keli tekstai sukurti seniau. Daugiau informacijos apie autorius paieškokite internete – juk įdomu sužinoti, kas parašė knygeles, kurių ištraukas skaitote! Kai kurias lietuviškas knygeles galite rasti ir Suomijos bibliotekose.

Labai ačiū mokiniams ir mokinių tėveliams už pagalbą sudarant šį rinkinį!

Smagaus skaitymo!

Mokytoja Regina Siira

Viršelio piešinys: Ema Leminskaitė. Nuotrauka: Daiva Gedvilė

Turinys

1. Metų laikai. Ramunė Misiūnaitė „METAI kaip RATAI“
2. Alfis Proisenas „Apie ožiuką, kuris mokėjo skaičiuoti iki dešimties“
3. Redagavo Ramutė Skučaitė „Pasaka apie pirštukus“
4. Donaldas Bisetas „Autobusiukas, kuris bijojo tamsos“
5. Kęstutis Navakas ir Marija Smirnovaitė „**Ge** ir visi miško žvėrys“
6. Justinas Marcinkevičius „Sapnas“
7. Elena Launikonytė „Apie kelionės draugą“
8. Leonardas Gutauskas „Sraigė“
9. Tomas Dirgėla „Ponia Stefanija keksiukų rojuje“
10. Kęstutis Kasparavičius „Sieninis laikrodys“
11. Žemaitė „Suolas“
12. Tadas Ivanauskas „Krumka“
13. Motiejus Valančius „Šuo“
14. Kazimiera Kazijevaitė „Gilė atsidaro anksčiau už Godą“
15. Lina Krukauskienė „Kaip Cipius mėnulyje sūrio ieškojo“
16. V.V.Landsbergis „Kaip Zitutė mišką tvarkė“
17. Lina Krukauskienė „Mama, noriu šuniuko“
18. Gintarė Adomaitytė „Vėjų miesto pasakos“
19. Selemonas Paltanavičius „Sveikas, linkiu tau saulėtos dienos“
20. Mauri Kunnas „Panelė Mariana“

Metų laikai

Kokie yra metų laikai?

Kuriam metų laikui koks mėnesis priklauso?

Kokiu metų laiku ir kurį mėnesį tu gimei?

PAVASARIS

VASARA

RUDUO

ŽIEMA

Ramunė Misiūnaitė

METAI kaip RATAI

SAUSIS sausas prasidėjo
Vien tik sniega – jokio vėjo.

Kai **VASARIS** atskubėjo,
Tai ir vėjas siaust pradėjo.

KOVAS – laukiamas visų,
Neša saulę ant sparnų.

O **BALANDIS** – toks šviesus,
Noris bėgti į laukus.

GEGUŽĖ – pražydo gėlės,
Užkukavo gegužėlės.

Štai **BIRŽELIS** – žalias žalias,
Sužaliavo net berželis.

LIEPA kvepia medumi:
– Ei, bitute, kur skrendi?

Mat **RUGPJŪTIS** greitas skuba,
Visos pievos keičia rūbą.

Ir **RUGSĖJIS** pamažu
Spalvina lapus beržų.

Užtai **SPALIS** teptuku
Dažo viską paeiliui.

LAPKRITIS labai pavargo,
Tai visus lapus nukarpo.

GRUODIS šaldo takelius –
Nuo pradžios vėl viskas bus.

Greitakalbės

Senais laikais greitakalbės mėgo ir sakė vaikai.

Greitakalbę reikia tarti greitai ir pakartoti keletą kartų.

Pasimokyk greitakalbių!

Gali sukurti savo greitakalbių!

Šeši šunys šokinėja
šalia šalto šaltinėlio.

Šešios žąsys
su šešiais
žąsiukais.

Šimtametis šilas šis,
šešiašakė ši pušis.

Zur zur zur zurzena
zyzlė zvimbuolytė.

Orangutangiukas
ir
hipopotamiukas.

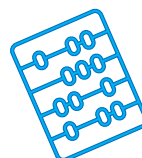
Raudo ropė
raudonšonė, rytą Rimas
ropė rovē.

Alfas Prioisenas

Apie ožiuką, kuris mokėjo skaičiuoti iki dešimties

Kitados gyveno ožiukas, kuris mokėjo skaičiuoti iki dešimties.

Vieną kartą, pamatęs savo atvaizdą vandenyje, jis tarė:

– **Aš – tai vienas.**

– **Ožiuk, ką gi tu čia veiki?** – paklausė susidomėjęs veršiukas, kuris ganėsi netoliese.

– **Aš skaičiuoju!** – atsakė ožiukas. – **Nori, galiu ir tave suskaičiuoti?**

– **Na, jeigu man neskaudės, tai suskaičiuok,** – sutiko veršiukas.

– **Ką tu! Visai neskaudės! Tu tiktai nejudėk, nes aš negalėsiu skaičiuoti.**

– **Oi, ką tu. Aš labai bijau,** – išsigando veršiukas. – **Ir mano mama tikriausiai neleis...**

Ožiukas pradėjo skaičiuoti:

– **Vienas – tai aš, du – tai tu!**

– **Ma-maaa!**

– Ko tu bliauni? – atsiliepė veršiuko mama karvė, kuri čia pat už kalvelės rupšnojo žolę.

– **Ožiukas mane suskaičiavo**, – nedrąsiai sulemeno veršiukas.

– **O ką tai reiškia?** – nustebusi paklausė karvė.

Ožiukas linksmiai atsakė:

– **Aš moku skaičiuoti. Paklausykite: aš – tai vienas, du – tai veršiukas, trys – tai karvė.**

– **Oi, jis ir tave dabar suskaičiavo**, – pasiskundė veršiukas mamai karvei.

– **Aš tau parodysiu, kaip juoktis iš vyresniųjų!** – supyko karvė ir puolė vytis ožiuką.

- *Kas buvo toliau, kaip manai? Pabandyk sukurti ir pasekti pasakėlės tęsinį.*
- *Iki kiek tu moki skaičiuoti?*
- *Pasimokykite skaityti pasakėlę vaidmenimis.*

Šią pasaką sukūrė norvegų rašytojas Alfas Prøisenas (Alf Prøysen).
Gal mama, tėtis ar seneliai žino seną animacinį filmuką pagal šią pasaką?

Šaltinis: PRIOISENAS, Alfas ((Alf Prøysen). *Apie ožiuką, kuris mokėjo skaičiuoti iki dešimties.*

Iš rusų kalbos vertė Asta Galinytė. Vilnius, 1995.

Redagavo Ramutė Skučaitė

Pasakėlė apie pirštukus

Buvo kartą penki pirštukai: Nykštys, Smilius, Didysis, Bevardis ir Mažasis. Visi gražiai sugyveno, drauge darbelius dirbo, visi žaidimus žaidė.

Bet vieną gražią dieną Nykštys tarė:

– Nuo šiol aš viską darysiu vienas. Pats nesuprantu, kaip su jumis bičiuliavausi: jūs keturi gal ir galite bendrauti, o aš – toks atsiskyręs – negaliu!

Po valandžiukės prabilo Smilius:

– Man irgi nereikia jūsų pagalbos! Viso pasaulio smiliai yra tarp pirštų patys svarbiausi. Tik pagalvokit: kai vaikas nori palaižyti medaus, ar tik ne mane jis kiša į puodynėlę?

– Tave, tave, – atsiliepia ir Didysis. – O žinai kodėl? Ogi todėl, kad nenori varginti manęs – Didžiojo! Aš esu Didysis, todėl nuo šiol būsiu jūsų valdovas, ir jūs visi turėsit manęs klausyti!

– Aš tavęs neklausysiu, – pasipūtė Bevardis. – Jeigu aš nė vardo neturiu, tai ir klausyti neprivalau! Aš irgi būsiu pats vienas, nieko su jumis nedirbsiu!

Stojo tyla. Bet neilgam – netrukus pasigirdo plonas balselis:

– Aš tai viską su jumis dirbčiau, pats vienas nedaug tegaliu, juk esu Mažasis.

Tuo tarpu atėjo teta, nešina kraitele riešutų.

– Prašom pasivaišinti, – tarė ji vaikui.

Vaikas ištiesė ranką, o pirštai – kaip pagaliukai – kas sau – nė riešuto paimti negali! Šiaip taip sutarė Nykštys su Smiliumi – paėmė vieną.

– Imk visą saują! – pasiūlė teta.

Tada suprato pirštukai, kad tik drauge jie tegali tai padaryti – pasiėmė saują riešutų! Vaikas valgo riešutus, o pirštukai džiaugiasi:

– Gerai, kad atėjo ta teta: būtume dar ilgai kas sau vargę. Nieko neišeina atskirai. Vėl viską dirbkime drauge, gerai?

- *Ar žinai rankos pirštų pavadinimus?*
- *Pasigamink spalvotą dekoraciją.*
- *Kokių dar žaidimų galima sugalvoti su rankytėmis?*

Darbelis ir nuotrauka: Regina Siira

Šaltinis: SKUČAITĖ, Ramutė (radaktorė). *Ant mamytės kelių.3-oji knygelė*. Vilnius, 1993.

Autobusiukas, kuris bijojo tamsos

Kitą kartą buvo mažas autobusiukas, kuris gyveno garaže drauge su mama ir tėčiu. Kas rytą juos visus tris pripildavo benzino, alyvos ir vandens, o paskui jie vežiodavo žmones iš kaimo, kur šie gyveno, į didelį miestą prie jūros ir atgal.

Dieną autobusiukui ne kartą teko važiuoti, bet nakčia jis nevaižinėdavo ir labai bijojo tamsos. Kartą mama jam tarė:

– Klausyk, paseksiu tau pasaką. Seniai, labai seniai, – pradėjo autobusiuko mama, – tamsa bijojo autobusų. O tamsos mama, kuri buvo tokia graži kaip balta gėlė, pasakė tamsai: „Nebijok. Dabar diena, bet tu turi išeiti ir uždengti pasaulį, kad pasidarytų tamsu, kitaip žmonės nežinos, jog jau metas miegoti. Ir žvaigždės nežinos, kad joms metas įsižiebtį ir šviesti. Na, eik. Pamėgink leistis visiškai palengvėle.“

Tamsa, kuri tūnojo pasislėpusi už saulės, išlindo ir ėmė palengva leistis ant gatvių ir namų. Mieste į visas puses zujo autobusai. Tamsa įsidrąsino ir nusileido dar žemiau. Gatvėse užsidegė lempos, o autobusų vairuotojai įjungė žibintus.

O tamsa vis dar leidosi, tik staiga, nespėjus jai nė susigaudyti, tiesiai per ją pernėrė garsiai tūtuodamas autobusas.

Vaje, kaip ji nustebo! Tačiau buvo malonu. Teisybė, truputėlį kuteno, bet vis tiek buvo labai gera.

Paskui per tamsą ėmė važiuoti daugybė autobusų; jie buvo apšviesti, viduje žmonės pirkė bilietus, sėdėjo, stėjo, važiavo sau patenkinti.

Vėliau, kai pasirodė mėnuo, tamsa ėmė žaisti slėpynių tarp namų. O rytą patekėjo saulė ir nuvedė tamsą pas mamą. Ir tamsa jau nebebijojo autobusų.

Kai autobusiuko mama baigė savo pasaką, mažasis autobusiukas tarė:

– Gerai, mamytė, važiuosiu ir aš.

Atėjo vairuotojas, įjungė motorą, uždegė šviesas, žmonės sulipo ir susėdėjo. Mažasis autobusiukas nūrė stačiai į tamsą ir didžiąja gatve nuvažiavo tiesiai į didelį miestą prie jūros.

- *Pabandykite sukurti pasaką patys.*

Šaltinis: BISETAS, Donaldas (Donald Bisset). *Aukštyn kojom*.
Iš anglų kalbos verė Lilija Vanagienė ir Violeta Palčinskaitė. Vilnius, 2012.

Kęstutis Navakas ir Marija Smirnovaitė

Ge ir visi miško žvėrys

Trumpasakaitė* apie tai, kaip nebūti vienišam ir susirasti draugų

Kartą buvo toks miškas, kuriame negyveno jokie žvėrys. Nebuvo ten nei zuikių, nei lapių, nei vilkų, nei meškų, nei voverių. Nebuvo net ežiuko. Tame miške gyveno tik vienas genys, vardu **Ge**.

Nuo ryto iki vakaro **Ge** snapu kaldavo medį. Po to – kitą medį. Po to – trečią medį. Nes kai tu vienas, tai nors galvą į medį trankyk, kaip liūdna.

Vieną dieną **Ge** sužinojo, kad kitame miške yra daug žvėrių: zuikių, lapių, voverių ir kitų. Yra net ežiukas. Ir sugalvojo **Ge** pasikviesti tuos žvėris į savo mišką.

Nuskrido **Ge** ten, kur daug žvėrių, atsitūpė ir sako:

– Ei, žvėrys, ateikite gyventi pas mus. Pas mus linksmiau.

– O kodėl pas jus? – paklausė lapė.

– O kodėl linksmiau? – paklausė ežiukas.

– Todėl, kad mūsų miške daug gražių žvėrių, – atsakė genys **Ge**.

Nusprendė žvėrys pasiūsti ką nors pasidairyti. Pasiuntė lapę. Nubėgo lapė į genio **Ge** mišką. Dairosi dairosi, nieko nemato. Nei

už vieno krūmo, nei už kito. Nei už vieno kelmo, nei už kito.

Niekur nieko nėra. Parbėgo į savo mišką ir sako:

– Niekas ten nėra. Nė vieno žvėries.

Nepatikėjo žvėrys, kad visai nieko nėra. Pasiuntė voverę, kad iš medžio pasidairytų. Nubėgo voverė, įsilipo į medį. Dairosi dairosi, nieko nemato. Ir iš pušies nieko nemato, ir iš beržo, ir net iš ąžuolo. Parbėgo į savo mišką ir sako:

– Niekas ten nėra. Niekas nemačiau.

Visi žvėrys patikėjo. Tik vilkas ne. Nes vilkai niekuo netiki.

– Einu pats pažiūrėsiu, – sako vilkas, – negali būti, kad ten niekas negyvena. Nubėgo vilkas į genio **Ge** mišką. Dairėsi dairėsi, nieko nerado. Grįžo piktas.

– Apgavai tu mus, geny, – sako vilkas. – Negražu apgaudinėti.

Piešinys ir nuotrauka: Lili Kraujalė

– O jūs eikite visi. Ir pamatysite, – atsakė genys **Ge**.

Ir išėjo visi žvėrys į **Ge** mišką ir vaikšto aplink medžius bei krūmus. Dairosi. Ir mato, kad čia, kaip jų miške, pilna žvėrių. Už krūmo – zuikis, už kito – lapė. Šalia kelmo – meška. Šalia kito – vilkas. Čia – voverė, čia – ežiukas. Visi čia.

– Čia tiek žvėrių kaip mūsų miške, – stebisi vilkas.

– Tik dar geriau, – sako meška. – Čia kelmai gražesni.

Ežiukas ir tas džiaugiasi grybą radęs.

– Ar aš jums nesakiau? – šypsosi genys **Ge**.

Ir nuo šiol miškas buvo pilnas žvėrių. Jame gyveno zuikis, lapė, vilkas, meška, voverė, ežiukas ir dar daugybė kitų. Visi džiaugėsi radę tokį gerą mišką.

O genys **Ge** skraidė nuo vieno medžio prie kito. Ir tukseno miško žvėrimis gražiausias genių melodijas.

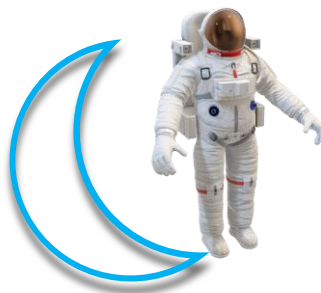
- *Ką reiškia draugauti? Pasikalbėk su tėveliais.*
- *Kiek kartų pasakėlėje paminėtas genio vardas **Ge**?*
- *Gali pasigaminti veikėjus ir suvaidinti pasaką.*

***trumpasakaitė** – trumpa pasaka

Justinas Marcinkevičius

Sapnas

Sapnavau, sapnavau,
Kad Mėnulyje buvau.

– Ką gi tu matei Mėnuly?
– Ten saldinių krūvos guli,
Plaukia upės limonado,
Stovi kalnas šokolado,
O ledų, o ledų –
Vos paeit gali – slidu!
Puoliau valgyt ir laižyti,
Net širdis apsalo...
Bet pažadino mamytė:
Pusryčiai ant stalo.

Sapnavau, sapnavau,
Kad Mėnulyje buvau.
Va saldinių popierėliai
Kišenėlėj šnara.
Mama, kam mane prikėlei?
Kaip Mėnuly gera!

Man mamytė veidą prausia
Ir šypsodamasi klausia:
– Ar tik tu nėjai į spintą,
Kur saldiniai guli?
Šiandien spinta užrakinta –
Skrisk sau į Mėnulį.

Va tai tau, va tai tau,
Iš Mėnulio nukritau.

*Koks tavo smagiausias sapnas? Nupiešk.
Gali pabandyti sukurti eilėraštį apie savo sapną.*

Elena Launikonytė

Apie kelionės draugą

Netrukus Pelėnas sparčiai žingsniavo takeliu palei upę, persimetęs per petį savo laikraštinį ryšulį. Lietus baigėsi, miškas gaiviai kvėpėjo. Pelėno nuotaika buvo puiki, ir jis švilpiniavo.

– Ei, kaimyne, gal padėtum? – pašaukė jį kažkas silpnu balseliu nuo upės.

Mažasis Pelėno kaimynas Boružėnas įsispyręs bandė išrauti storą lelijos lapą. Boružėnas, kurį visi vadino tiesiog Bobo, gyveno paupyje, namelyje su vaizdu į upę.

Pelėnas buvo bent tris kartus didesnis ir stipresnis, tad nesunkiai išrovė lapą ir padavė jį Bobo.

– Tai bent ačiū! O kurgi tu susiruošei tokią lietingą dieną?
– paklausė jis.

– Rengiu ekspediciją į Arktį! – atsakė Pelėnas. – **Pačiuožinėti ant skaidraus ledo čiuožyklose.**

Tai išgirdęs Bobo taip susijaudino, kad iškart pamiršo visas lelijas. Jis čiupo Pelėną už letenos ir maldaujamai paprašė:

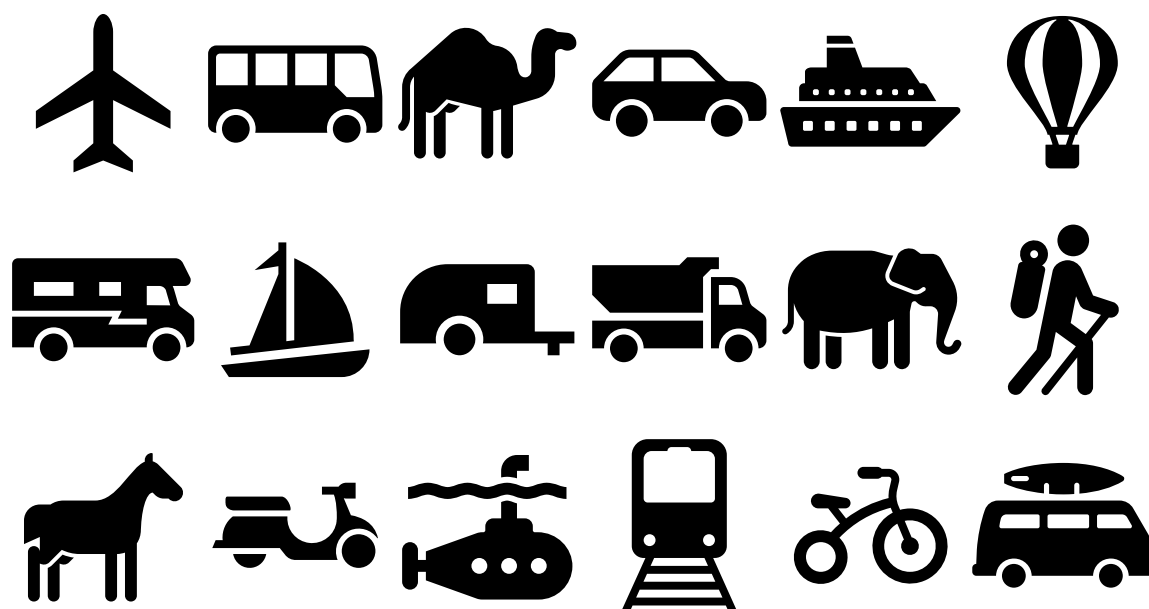
– O ar neatsirastų vietos toje ekspedicijoje ir man? Nuo seno svajoju keliauti, bet esu per mažas, kad leisčiausi į tolimą kelią vienas...

– O tu nepavargsi ir nepradėsi skųstis?

Pelēnas kiek pasvarstēs nutarē, kad vienam keliauti dvigubai liūdniau nei dviese, ir tarē:

– Jei taip, tai tada eime kartu.

- *Kokiu transportu galima keliauti?*
- *Kaip tu mėgsti keliauti?*

Leonardas Gutauskas

Sraigė

Seniai, seniai sraigė, nusilipdžiusi namelį, mėgino jį užsikelti ant kupros. Kur buvęs, kur nebuvo, atšokavo kiškis ir klausia: „Sraigė, ką tu čia darai?“

Sraigė atsako: „Kaip tai ką? Argi nematai, kad nusilipdžiau namelį ir ketinu jį nešiotis?“

Kiškis, pats namų niekados neturėjęs, vis kur paklius nakvodamas, labai nustebo, tad ir vėl klausia: „Taip, namelis – gražus, jaukus, bet kam jį tampytis ant nugaros? Rytą išlindus iš to būsto paslėpk jį po **varnalėšos** lapu ir keliauk ligi vakaro laisva, kur akys veda. “

Nuotrauka: www.piqsels.com

Sraigė, prisiminusi, kad namelis iš tiesų sunkokas, padėkojo kiškiui už patarimą, paslėpė būstą po lapu prie namo lango ir nušliaužė rasos atsigerti, po platų pasaulį pasidairyti.

Tuo metu pro šalį skrido šarka.

Žiūri – kažkas blizga po varnalėša. Nieko nelaukus pasičiupo namelį ir nusinešė į lizdą – bus šarkiukams kuo žaisti. O sraigė, rasos atsigėrus, grįžo prie varnalėšos, neberado savo namelio ir graudžiai apsiverkė. Šarka išgirdo sraigės aimaną ir klausia:

– Ko, kaimyne, verki? Ar kas prapuolė?

Sraigė pro ašaras apsakė šarkai savo nelaimę. Paukščiui pagailo sraigės, nuskrido lizdan ir grąžino būstą. O pargrąžinus pamokė:

– Mieloji, prašyčiau daugiau savo daiktų nemėtyti. Dar gerai, kad tavo būstas pakliuvo į akis man, o kas būtų, jei jį būtų aptikęs koks šernas? Sutrypęs būtų, sutraiškęs – ir po namelių. Kurgi, mieloji, galvelę priglaustum?

Sraigė padėkojo šarkai ir išvalius, išgremžus kiaukutėlį užsikėlė jį ant kupros. Tada pasislėpė jame ir užmigo. Nuo to laiko sraigė jau niekada nepalieka savo būsto – vis kartu nešiojasi?

- *Išmok užminti mįsles apie sraigę. Gali sugalvoti savo mįslių.*

Piešinys ir nuotrauka: Lili Kraujalė

- Eina keliu su savo namu.
Kas?
 - Kas visad su savimi namelį
nešiojasi?
- (ėgiars)

Šaltinis: Sudarytojos: GLEBUVIENĖ Vitolda Sofija,
MAZOLEVSKIENĖ Aldona. *Jums, maži ir didesni.*
Vinius, 2010.

Tomas Dirgėla

Ponia Stefanija keksiukų rojuje

Ištrauka

Po valandėlės Benas jau stovėjo priešais nedidelį namą. Spustelėjo durų skambučio mygtuką vieną, paskui antrą sykį, tačiau durų niekas neatidarė. Berniukas jau apsisuko, ketindamas grįžti į mokyklą, bet už nugaros išgirdo moterišką balsą.

– Ei, Benai! Tai aš skambinau, užsik!

Tokių namų Benui dar neteko regėti – sienos buvo iškljuotos tapetais su tūkstančiais mažų keksiukų piešinių, o svetainės viduryje stovinti sofa buvo kekso formos – kaip ir televizoriaus staliukas, fotelis, didžiulė vaza, batų dėžė ir palubėje kabantis šviestuvas.

Pažvelgus į moterį berniukui ėmė raibti akyse nuo daugybės keksiukų: vieni puošė jos megztinį ir kelnes, kiti – auskarus, o ant kaklo pakabinta grandinėle laikė – neatspėsite – kekso formos medalioną. O kiek dar keksiukų, reikia manyti, slėpėsi jos pilve!

Apie kokius namus svajoji? Nupiešk ir papasakok.

Kęstutis Kasparavičius

Sieninis laikrodis

Sieninis laikrodis – didelis puošėiva. Jam po kaklu kabo dailus kaklaraištis, vadinamas švytuokle. Taip pat jis pasikabinęs dvi blizgančias grandines su svareliais. Laikrodis sako, kad tos grandinės reikalingos jo mechanizmui užvesti. Bet greičiausiai jos irgi kabo dėl grožio.

Ant nosies laikrodis turi dvi rodykles: trumpoji rodo valandas, o ilgoji – minutes. Rodyklės visada sukasi tik į vieną pusę. Į priešingą pusę joms suktis draudžiama, nes tada laikas pradėtų eiti atgal. O tada ir žmonės pradėtų vaikščioti atbuli, mašinos, lėktuvai ir traukiniai taip pat judėtų tik atgal. O kokių nepatogumų kiltų valgant ar geriant, – baisu net pagalvoti! Taigi būtų visiška sumaištis.

Kad taip neatsitiktų, viską stebi laikrodžio direktorė gegutė, kuri gyvena už mažyčių durelių pačiame viršuje. Ji akylai seka, kad laikrodis neiškrėstų kokios nors kiaulystės. Išlenda ji du kartus – vidurdienį ir vidurnaktį. Pasidairo, pakukuoja, dėl visa ko dar sykį pasidairo ir... vėl pasislepia už durelių.

Ir vėl laikrodis ramiai sau tiksi: TIK TAK, TIK TAK. Jis tarsi nori jums pasakyti, kad viskas šiame pasaulyje yra ir bus gerai.

Kokių dar laikrodžių rūšių žinai? Nupiešk ir parašyk.

Šaltinis: KASPARAVIČIUS, Kęstutis. *Apie daiktus: trumpos istorijos*. Vilnius, 2019.

Žemaitė

Suolas

Storas ir ilgas suolas stovėjo po langais. Bet vienu kartu iškrito jam trys kojos.

– Gaila suolo! – atsiduso Jonukas.

– Gaila! – tarė tėvas. – Gerai jis mums **ištarnavo**.

Paėmė tėvas kirvį, **sukapojo** suolą į smulkius **medžiukus**, sukrovė ant **rogiukių** ir liepė Jonukui nuvežti į **menką trobelę**, kur gyveno senelis.

Liūdna ir šalta buvo senelio trobelėje. Jonukas sunešė medžiukus ir, po krosnim sukrovęs, pakūrė. Tuoju **rados** šviesiau ir šilčiau. Senelis apšilęs linksmi nusijuokė.

- *Ką jūs darote su senais, nereikalingais daiktais?*

ž

vienu kartu – tuo pačiu metu
ištarnavo – tarnavo, buvo naudingas
sukapojo – kapojame kirviu
medžiukai – malkos
rogiukės – rogutės
menka trobelė – neturtinga, skurdi trobelė
rados - pasidarė

Nuotrauka: www.piqsels.com

Tekstas adaptuotas pagal Žemaitės apsakymą „Suolas“

Šaltinis: www.epaveldas.lt

Tadas Ivanauskas

Krumka

Vieną kartą mes gavome jauną **kranklį**. Po kelių dienų jis jau laikė mus savo **globėjais**.

Vadinome jį Krumka. Jis ėmė vaikščioti po kiemą. Iš pradžių lankėsi tik mūsų **priemenėje**, paskui jau virtuvėje ir kambariuose.

Krumka gerai žinojo pietų laiką ir tuo metu ateidavo. Jei durys būdavo uždarytos, smarkiai pabelsdavo snapu.

Mes stengėmės išmokyti jį gražiai elgtis. Per pietus prie stalo statydavome kėdę – ant jos **atkaltės** buvo Krumkos vieta. Krumka šią savo vietą žinojo ir per pietus elgdavosi mandagiai. Už tai gaudavo gabalėlį mėsos ant šakutės. Kiekvieną kartą, prarijęs kąsnį, kranktelėdavo savo švelniu balsu, lyg tardamas ačiū.

ž

kranklys – paukštis, didesnis už varną

globėjas – saugotojas, prižiūrėtojas

priemenė – prieškambaris

atkaltė – kėdės atlošas į kurį atsiremiamė sėdėdami

Profesorius Tadas Ivanauskas 1919 m. Kaune įkūrė gamtos muziejų. Sužinok daugiau apie muziejų: www.zoomuziejus.lt

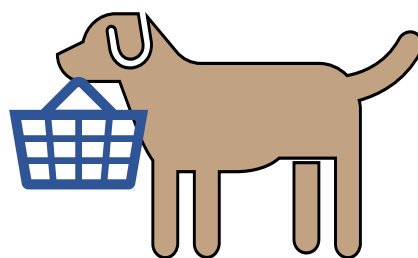
Nuotrauka: www.piqsels.com

Šaltinis: IVANAUSKAS, Tadas. *Gamtininko užrašai*. Vilnius, 1974.

Šuo

Vienas ponas turėjo šunį. Šuo buvo labai gudrus: jis pats kas rytą nubėgdavo pas kepėją duonos pirkti. Paėmęs dantimis krepšelį, kuriame jau būdavo padėti pinigai, bėgdavo pas kepėją. Kepėjas, pinigus išsiėmęs, sudėdavo į krepšelį kiek reikia bandelių, riestainių, ir šuo juos parnešdavo namo.

Vieną dieną ponas pastebėjo, kad vienos bandelės trūksta. Kitą dieną vėl tas pats. Ponas nustebo: niekad taip nebūdavo.

Ponas nutarė ištirti, kas čia kaltas.

Rytojaus sulaukus, šuo ir vėl su krepšeliu iš namų išbėgo. Išėjo paskui ir ponas. Ir ką gi pamatė? Šuo iš kepėjo bėga tiesiai į siaurą gatvytę, kur **po lipynėmis** gulėjo kitas šuo – ligotas ir nuskuręs. Pono šuo išima iš krepšelio vieną bandelę ir duoda savo ligotam draugui.

Kasdien taip darydavo gailestingasis šuo, **ligi** jo draugas pagijo. Tada vėl parnešdavo duonos tiek, kiek reikia.

- *Kas šioje istorijoje yra tikra, o kas sugalvota?*

ž

lipynės (po lipynėmis) – laiptai (po laiptais)

ligi – iki kol

Kazimiera Kazijevaitė

Gilė atsirado anksčiau už Godą

Ištrauka

Kai mama su tėčiu vos gimusią Godą parsivežė namo, Gilė dar nežinojo, kad nuo tos dienos jos gyvenimas pasikeis. Lyg ką nujausdama ji priėjo prie lopšio ir ėmė smalsiai uostinėti. Goda sukrutėjo ir suknirkė per miegus, o Gilė išsigandusi atšoko, suskliautė ausis ir pažiūrėjo į tėtį tarsi klausdama: „Kas čia per padaras? Tokio nesu mačiusi!“

Žinoma, iš tikrųjų ji paklausti negalėjo, nes juk Gilė – šuo. Bet tėtis viską suprato. Jis iškėlė Godą iš lopšio, parodė ją Gilei ir paaiškino:

- Gilė, čia mūsų **dukra**. Saugok ją!

Ir Gilė paklausė. Nes nuo tos dienos niekur nesitraukdavo nuo Godos. Jeigu kūdikis pravirkdavo, Gilė atbėgdavo pas mamą ir inkšdama apie tai pranešdavo. Kai Goda ėmė mokytis vaikščioti, Gilė leisdavo jai įsikibti sau į kailį, kad būtų lengviau atsistoti, o mažylei parvirtus, švelniai ją niuksėdavo snukiu lyg sakydama:

„Stokis, pabandyk dar kartą!“

- *Kaip gyvūnai padeda žmonėms?*

Šaltinis: KAZIJEVAITĖ, Kazimiera. *Mano sesė ir aš*. Vilnius, 2018.

Lina Krukauskienė

Kaip Cipius mėnulyje sūrio ieškojo

Atėjo šalta šalta žiema. Padykęs vėjas laukuose išnešiojo paskutinius grūdelius ir sėkleles, tad peliuko Cipiaus kamarėlėje maisto atsargos vis menko ir menko. Vieną naktį peliuką pažadino urzgiantis pilvelis. Cipius išlipo iš lovelės, užsimaukšlino margą kepurę, užsirišo šaliką ir pravėrė urvelio duris.

Naktis buvo giedra ir žvarbi. Tarp milijonų spindinčių žvaigždžių puikavosi švytintis skritulys. Peliukas atidžiai į jį įsižiūrėjo ir kad sušuks:

– Sūris!

Pilvelis tarsi pritardamas suurzgė ir Cipius išsiruošė į kelią. Ilgai ėjęs labai pavargo ir prigulė pailsėti, o pabudęs ir pažvelgęs į dangų net stryktelėjo iš nuostabos. Vienas sūrio kraštas nuvo nunykęs!

– Turbūt mane kažkas aplenkė, – nusiminė Cipius. – Reikia paskubėti! – paragino pats save ir nuskuodė netoliese augusios šimtametės liepos link.

Ji buvo tokia aukšta, kad peliukas nė neabejojo galėsiąs letenėlėmis pasiekti išsvajotąjį sūrį. Deja, vargais negalais į viršūnę įsikabarojusį keliauninką pasitiko aušra, ir danguje

kabojęs sūris išnyko. Cipius saugiai įsitaisė tarp šakų ir taip sulaukė dar vienos nakties.

– Kas tu ir ką čia veiki? – sutemus išgirdo balsą.

Peliukas pramerkė akeles. Prie pat jo tupėjo didžiaakis apuokėlis.

– Aš Cipius. Mėginu pasiekti antai tą sūrio gabalą, – parodė į dangų.

– Kaip įdomu! – suūbavo naujasis pažįstamas. – Nuolat jį matau, tačiau nemaniau, kad ten sūris. Ar galėčiau keliauti drauge?

– Žinoma, – apsidžiaugė peliukas. – Gal galėtum mane nuskraidinti iki ana ten stūksančio kalno? – parodė tolumoje boluojantį galiūną. – Gal dar spėsime sūrio nors paragauti, nes kažkas ir šiąnakt apkramtė jo šoną...

Plast paplast ir Cipius pirmą kartą gyvenime stovėjo milžiniško kalno viršūnėje. Tačiau net ir ten gardusis sūris atrodė nepasiekiamas ir dar labiau sunykęs...

– Kaipgi taip? – vos nepravirko peliukas. – Kažkas kas naktį ragauja mano sūrio, o aš niekaip negaliu jo pasiekti...

– Nenusimink, – draugiškai apkabino Cipių apuokėlis. – Geriau skrendam pas mano išmintingąjį senelį.

Išgirdęs mažylio pasakojimą, apuokas tarė:

– Ten, aukštai, visai ne sūris, o Mėnulis. Jį nuo Žemės skiria labai didelis atstumas, tad į jį nukeliauti peliukui tiesiog neįmanoma!

- Bet kažkas kas naktį jo ragauja, – nesutiko Cipius.
- Patys matėm, – pritarė draugui ir apuokėlis.

Apuokas tik smagiai nusijuokė:

Nuotrauka: www.piqsels.com

– Dabar mėnulis dyla, todėl ir atrodo valgomas. Iš pradžių jis auga (**jaunatis**), pilnėja (**priešpilis**) ir pasidaro apvalus lyg sūrio ridinys (**pilnatis**). Paskui ima dilti (**delčia**), kol visai pranyksta.

– O po to vėl auga? – susidomėjo peliukas.

– Visiškai teisingai, – linktelėjo apuokas.

Kai visos mįslės buvo įmintos, didžiaakis apuokėlis parskraidino Cipių namo. Pakeliui bičiuliai aplankė grūdų aruodą, kuriame peliukas prisirinko tiek maisto atsargų, kad galėtų sočiai peržiemoti.

– Tačiau man vis tiek smalsu, ar tikrai mėnulyje nėra sūrio! – užsnūsdamas savo šiltoje lovelėje susimąstė mažasis peliukas...

Nupiešk, koks būna mėnulis. Gal prisimeni pavadinimus? Užrašyk.

Šaltinis: KRUKAUSKIENĖ, Lina. *Pasakos apie tave ir mane*. Vilnius, 2014.

Vytautas V.Landsbergis

Kaip Zitutė mišką tvarkė

Ištrauka

Per gimtadienį mamytė
Dovanojo man pelytę.
Daviau vardą jai – Zitutė.
Ir padėjau jį spintutę.

Vieną dieną ta vikruolė
Šmurkšt po lova, ir prapuolė!

Gal ji draugą susirado?
Užsimanė šokolado?
Sėdo ant didžiulio lapo
Ir per jūrą plaukia? Ką tu!

Jūroje didžiulės bangos!!!
O jose – banginiai rangos!!!

Gal ji skina lauko gėlę?
Pina dailų vainikėlį?
Zitai jau treji metukai –
Į svečius ateis kirstukai!

Atneš sūrio gabalėlį,
Daug pieštukų... O gal lėlę?

O gal ji ant debesėlio
Skrenda ten, kur pučia
vėjas?

Seka pasaką senelis –
Gal Antanas, gal Painelis?

Nes supainioja jis viską –
Kiaulę, saulę, briedį, mišką...
Jau žinau, kur ji prapuolė,
Nei po lova, nei po suolu!

Tuoju liksite be žado –
Jinai darbą susirado!
Zita saugo vaikučius –
Miegančius ir mažučius.

Juos sūpuoja ir maitina,
Ir nuprausęs pasodina,
Nukerpa jiems nagučius
Ir sutvarko namučius!

- Kokios profesijos tau
įdomios?

Šaltinis: LANDSBERGIS, Vytautas V. *Kaip Zitutė
mišką tvarkė*. Vilnius, 2011.

Lina Krukauskienė

Mama, noriu šuniuko

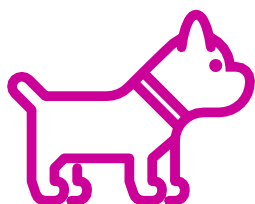

Marta jau turbūt kokį penktą kartą šią savaitę lankėsi gyvūnėlių parduotuvėje. Ji buvo tikra keturkojų, giesmininkų ir žuvelių mylėtoja. Vos grįžusi namo, tučtuojau nusiplauna rankas ir strimgalviais bėga pasilabinti su savo mylimiausiu žaislu šuniuku Bučiu.

– Kaip tau sekėsi be manęs? Ar tu dar nealkanas? – apsikabinusi minkštąjį draugą čiauškėdavo mergaitė.

Ir kai vieną vakarą tėtis paklausė dukrelės, ko ji norėtų gimimo dienos proga, atsakymas nuskambėjo akimirksniu:

– Šuniuko!

– Tikro! – netrukus patikslino. – Tokio, kuris pats laksto ir kurį galėčiau išvesti į lauką. Aš jį mylėsiu, prižiūrėsiu, duosiu ēsti...

Mergaitė turbūt dar ilgai būtų kalbėjusi, tačiau įsiterpė mama:

– Šuniukas – didelė atsakomybė. Aš ir be šuniuko plušu nuo ryto iki vakaro.

Marta sužiūro į tėtį. Ji neturėjo nė menkiausio supratimo, kas ta ATSAKOMYBĖ, tačiau iš mamos suprato, kad turbūt nieko gero.

– Pritariu, – linktelėjo tėtis.

– Tai šuniuko negausiu? – patempė lūpą mergaitė.

– Aš kai ką sugalvojau... – gudriai tarė tėtis. – Iki tavo gimtadienio dar liko nemažai laiko. Parepetuokime.

Jis nušlepsėjo į dukros kambarį ir atnešė Bučį.

– Įsivaizduokime, kad tavo žaisliukas yra tikrų tikriausias šuniukas. Jį turėsi kasdien du ar net tris kartus vesti į lauką palakstyti. Žinoma, jei oras nebus labai prastas...

– Duosiu jam ėsti ir lakti, – darbų sąrašą džiaugsmingai tęsė Marta.

– Taip. Kartą per savaitę jį maudysi ir kasdien šukuosi. Manau, kol kas to pakaks, – nutarė tėtis ir nemačiomis mirktelėjo mamai.

Ryte, kai akelės lipo nuo miego, tėtis švelniai žadino Martą:

– Kelkis, miegale, vesime Bučį į lauką...

Mergaitei iškart visi miegai išsilakstė. Ji tuoj pat pašoko ir greitutėlaičiai apsirengė. Vakare prieš miegą kartu su tėčiu ar mama ji taip pat vedė šuniuką palakstyti. Ir Martai tai labai patiko. Ji nepamiršdavo patikrinti, ar dubenėlyje yra ėdalo ir vandens. Rodėsi, kad tikrai pasiryžusi rūpintis nauju šeimos nariu.

Bėgo dienos, paskui savaitės. Iki gimtadienio liko vos dešimt dienų. Mergaitei prireikdavo vis daugiau pastangų anksti atsikelti arba paaukoti mėgstamą vakarinį animacinį filmuką ir keliauti su Bučiu į lauką.

– Tėti, gal šiandien tu išvesk šuniuką, – jau antrą vakarą iš eilės maldavo Marta.

– Man nesunku, tačiau šuniukas juk tavo, – padavė dukrelei žaislą tėtis.

– Beje, – šūktelėjo iš virtuvės mama, – šiandien ir vėl pamiršai įberti ėdalo!

– Nejaugi aš viena turiu viską daryti? – nepatenkinta purkštelėjo mergaitė ir nenoromis išėjo su tėčiu į kiemą.

Begalinis noras turėti tikrą šuniuką ėmė blėsti. Marta prisigalvodavo įvairiausių priežasčių, kad tik išvengtų būtinios šuniuko priežiūros. Vieną vakarą, kai Bučis turėjo būti prausiamas, į svečius užsuko kaimynų mergaitė Ūla. Draugės žaidė „namus“, vėliau „princeses“, dar vėliau – „parduotuvę“. Galiausiai mama mandagiai patukseno į kambario duris.

– Marta, laikas prausti Bučį ir į lovelę.

– Mama, gal galėtume jį nuprausti rytoj? Aš dar noriu pažaisiti!

– Bučį tu gali nuprausti nors ir po savaitės, tačiau tikras šuniukas tiek nelauktų, – tarė mama ir užvėrė duris.

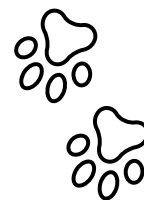
Iki gimtadienio buvo belikusios vos kelios dienos. Saulėtą sekmadienio rytą, kai tėtis su mama neskubėdami gėrė jazminų arbatą, Marta atnešė ir padėjo ant stalo Bučio pavadėlį.

– Mama, tėti, ar galėčiau pasakyti, kokios noriu gimtadienio dovanos?

– Na? – nustebo tėtis.

– Aš pagalvojau... – sukdamą plaukų sruogą ant pirštelio nutęsė Marta, kad šiais metais man pakaktų žuvyčių...

Mama švelniai apkabino dukrelę.

– Matau, kad jau supratai, ką reiškia žodis ATSAKOMYBĖ. O tikrą šuniuką dar tikrai spėsime įsigyti.

– Kai truputį paūgėsi, – pritarė tėtis. – Gal ir tavo noras ką nors auginti ir prižiūrėti bus gerokai paaugęs, – nusijuokė ir užsikėlė dukrą ant pečių.

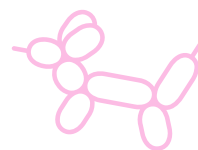
Gimtadienis buvo labai smagus ir įsimintinas! Per visą šventę Bučis kantriai tupėjo kampe, nereikalaudamas eiti pasivaikščioti, ir susidomėjęs stebėjo akvariume plaukiojančias žuvelės.

Piešinys ir nuotrauka: Greta Karmazaitė

- *Kaip tu supranti, kas yra ATSAKOMYBĖ?*

Šaltinis: KRUKAUSKIENĖ, Lina. *Pasakos apie tave ir mane*. Vilnius, 2014.

Gintarė Adomaitytė

Vėjukas Smalsuolis

Viskas prasidėjo tada, kai telefonas užkimo ir nebegalėjo skambėti. Jį krėtė drebulys, jis čiaudėjo ir šnirpštė. Telefonų meistras skėstelėjo rankomis:

– Reikia gydytojo.

Nė vienas gydytojas nepanoro imtis atsakomybės. Nutariau viską sutvarkyti pati. Paėmiau telefoną, apžiūrėjau. Išgirdau silpną balselį:

– Gelbėkite...

Pradėjau atsargiai ardyti sunegalavusį telefoną. Ir... tada iš jo purptelėjo mažas, lig šiol nematytas padaras. Jis įsitaisė ant spintos. Kaklą buvo apsivyniojęs raudonu šaliku, vilkėjo kombinezoną. Išpūtė didžiulius žandus ir draugiškai nusišypsojo.

– Man jau geriau, – sukuždėjo telefonas.

Nelauktas svečias nuleido akis...

– Kas tu toks? – neiškenčiau.

– Vėjukas. Vėjukas Smalsuolis.

Vos tik jis prasižiojo – ir nuo stalo nulėkė visi popieriai.

– Oi, atsiprašau, – prisidengė ranka burną.

– Tai tu sugadinai telefoną?

– Netyčia, tikrai netyčia, – Vėjukas Smalsuolis stengėsi kalbėti kuo ramiau. – Buvo smalsu, kaip tas daiktas veikia. Įlindau. Išlįsti bandžiau ir šiaip, ir taip. Nepavyko. Tik nepykite. Jei norite, padėsiu ką nors dirbti.

– O ką tu moki?

– Moku dulkes iš namų išpūsti. Moku debesis ganyti. Moku medžius sodinti. Moku...

– Ne dulkės ir ne debesis man rūpi. Pasakas rašau.

Abu patylėjome. Atsidusau.

– Pasakų rašymas – irgi darbas. Klausyk, kur tu gyveni?

– Vėjų mieste. O ką?

– Ten būna stebuklų?

– Stebuklų? Kas yra stebuklas?

„Tu stebuklas, tu!“ – vos nešaukiau iš džiaugsmo. Bet tylėjau.

Pasakas galite atsisiųsti iš internetinės svetainės www.epaveldas

– Nori ar ne, – pasakiau ramiai, beveik abejingai, – privalai man papasakoti šį tą apie Vėjų miestą.

Smalsuolis akimirką svarstė.

– Sutarta, – sutiko ir nušoko nuo spintos. – Kol telefonas pasveiks, kas vakarą atskrisiu prie lango ir pasakosiu jums apie Vėjų miestą. Jei tik įdomu...

Po kelių apsilankymų jau šį tą nutuokiau apie Vėjų miestą. Ten gyvena ne tik didžiausias Vėjas su kitais vėjukais. Ten gyvena ir žmonės: Išsiblaškiusi Dama, Smuikininkas, Batsiuovys Tylenis, Smiltė...

Tačiau pirmoji pasaka – apie vėjus.

Kaip tu įsivaizduoji Vėjuką Smalsuolį? Pabandyk nupiešti.

Šaltinis: ADOMAITYTĖ, Gintarė. *Vėjų miesto pasakos*. Vilnius, 2016.

Selemonas Paltanavičius

Sveikas, linkiu tau saulėtos dienos!

Tau patinka saulė? Na, ką aš čia klausiu, kam ji gali nepatikti? Saulė yra viskas! Kai ji šviečia, aš išskleidžiu sparnus, gaudau kiekvieną spindulį ir mane net juokas ima nuo jų kutenimo. **Cha cha, cha, šviesk, saulute, šviesk!**

O kopūstus tu mėgsti? Tik nesakyk, kad nemėgsti ir jų nevalgai. Mano visi draugai nuo jų tiesiog alpsta. O labiausiai jie patinka mano vaikams. O, tie mano vaikeliai! Tie gražuoliai, šaunuoliai...

Šį pavasarį aš atskridau iš toli, iš pietų. Ar tu žinai, kad ten yra jūra – labai didelė, žydra, į ją žiūrint raibsta akyse ir svaigsta galva. Taigi, aš ten gimiau, o kai sutvirtėjo sparnai, vieną dieną pakilau ir skridau, skridau – pralėkiau kalnus (oi, koks šaltis pūtė nuo ledynų), pasiekiau miškus ir jų pakraščius – Skaniųjų Kopūstų Lauką. Jis toks didelis, bandžiau apskristi aplinkui, perskristi išilgai, skersai, įstrižai, bet pritrūko jėgų. Teko leistis į žiedus, atsigerti nektaro, užkrimsti žiedadulkių ir tik tada galėjau skristi toliau. Gerai, kad švietė tokia miela saulė...

Naktį aš praleidžiu po kopūsto lapu. Ten taip tylu, lietūs neužlyja ir rasa nekrinta. O ryte pajuntu, kai saulutė ima kaitinti lapus. Po jais aš pridėjau

Nuotrauka: www.hippopx.com

daugybę kiaušinėlių.

Palauk, tu manai, kad mes drugeliai baltukai, iš karto gimstame balti ir sparnuoti? Ką tu, mano vaikai yra nuostabūs vikšriukai – pradžioje visai mažučiuukai, paskui vis didesni, didesni, jie tokie gelsvai žali, tokie apvalučiai. O jau valgo! Štai jiems ir sėjami, auginami kopūstai! Gerai tie žmonės daro, kad mūsų nepamiršta.

Man patys gražiausi mano vaikelių pragraužti kopūstų lapai – skylėti, raštuoti, tikri meno kūriniai. Ir kaip jie taip moka? Kaip tu manai, gal būtų galima surengti jų kūrybos parodą – juk niekas kitas nemoka tai daryti? Įdomu, ar žmonėms patiktų?

Aš dabar neturiu laiko, nors po vasaros vidurio tokios ilgos dienos. Vakar pamačiau, kad mano sparnų galiukai aplūžinėję. Žiūrėjau ir man net galvą suskaudo. Gal tu žinai, ar yra dirbtuvė, kuri juos man sulopytų? Jei ne, skrisiu atgal į pietus.

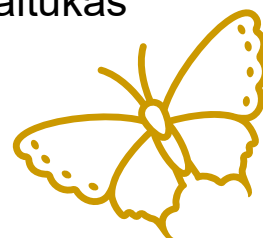
Todėl, jeigu manęs nerastum, laiškus rašyk mano vaikeliams. Juk jie užaugę bus tokie patys baltukai, kaip ir aš.

Būk sveikas, džiaukis saule ir kopūstais.

Aš lekiu!!!

Tavo draugas kopūstinis baltukas

- *Pabandyk parašyti atsakymą į drugelio laišką.*

Šaltinis: PALTANAVIČIUS, Selemonas. *Jei rašysi laišką girion*. Vilnius, 2018.

Mauri Kunnas

Panelė Mariana

Mariana buvo didikė. Su Robinu Hudu jau vaikystėje jie buvo geriausi draugai. Greičiausiai buvo ir šiek tiek įsižiūrėję vienas kitą.

– Ilgokai nieko negirdėti iš Robino, – stebėjosi Mariana.

Ji nusprendė traukti į girią pasimatyti su juo. Bet juk didikė šiaip sau sumaniusi negalėjo bastytis viena po Šervudo girią. Taigi Mariana persirengė patarnautoju berniuku ir patraukė į kelią.

Mariana tikėjosi sutikti linksmuosius vyrukus ir susitarti, kad nuvestų ją į slaptą Robino stovyklavietę.

Girioje priešais Marianą atkrypavo sena močiutė. Ji ėmė kibti prie patarnautojo berniuko ir reikalauti jo piniginės.

Mariana pašėlo. Prireikus ji buvo nepaprasta mušeika. Susikibus močiutei su patarnautoju, tik krūmai traškėjo.

Bet močiutė ne midaus butelį turėjo: ji išsitraukė medžioklinį ragą. Netrukus ore nuaidėjo TRUUUT! Patarnautojas apstulbęs pasižiūrėjo į močiutę ir ėmė kvatotis.

– Vili, Alanai, girdite? Robinui bėda! – sušuko Mažasis Džonas.

Linksmieji vyrukai suskubo į pagalbą. Ir ką gi jie pamatė? Ogi dailų patarnautoją, žolės stiebu kutenantį nosį.

Tik po kurio laiko jie susiprotėjo, kad tai Robinas ir Mariana.

Ilgesio kamuojamas Robinas persirengė močiute, kad pavyktų susitikti su panele jos dvare. Juk plėšikas vargiai būtų buvęs įleistas vidun. Bet girioje susidūręs su dailiuoju patarnautoju Robinas iš įpročio ėmė reikalauti jo piniginės.

– Laimei, atpažinau Marianą. Vos nedaviau jai į kuprą, – prisipažino Robinas.

– Tai jau taip, – šyptelėjo Mariana.

www.helmet.fi įvesk žodį liettua ir susirask Mauri Kunno knygelę „Robinas Hudas“. Sužinosi visą istoriją!

Piešinys: Ema Leminskaitė. Nuotrauka: Daiva Gedvilė

Šaltinis: KUNNAS, Mauri. *Robinas Hudas*. Iš suomių kalbos vertė Akvilė Giniotaitė. Vilnius, 2014.

MOKOMĖS SKAITYTI

Patarimai tėveliams, ugdytojams:

- prieš pradėdant tekstą skaityti vaikui, garsiai perskaitykite jūs;
- kai kuriuos tekstus duokite pirmiausiai paskaityti vaikui, bet vėliau dar kartą garsiai ir aiškiai perskaitykite jūs, kad vaikai mokytųsi taisyklingo tarimo;
- aiškiai tarkite visus garsus, ypač š, ž, č, dž, e-ė, i-y, u-ū, ą, ę, į, u;
- skatinkite vaikus aiškiai tarti visus garsus bei žodžių galūnes;
- skiemuo – skaitymo/rašymo pagrindas, todėl akcentuokite skiemenį;
- skaitykite pakaitomis – vaikas paskaito eilutę/sakinį, tuomet jūs ir atvirkščiai, skaitykite kartu „choru“;
- skaitykite vaidmenimis – mokykite keisti balso intonacijas, tembrą;
- pasidarykite klausytojų/skaitytojų komandą – klausyti/skaityti gali vaiko mėgiamas minkštas žaisliukas ar keli;
- įrašykite skaitymus į diktofoną ir vėliau pasiklausykite įrašo žiūrėdami į tekstą;
- įsitikinkite, ar vaikai supranta, ką skaito – pasikalbėkite, užduokite klausimų, atlikite užduotis, pieškite, vaidinkite ir t.t.;
- skatinkite vaikus skaityti – skaitykite kartu!

Sėkmės!